

Как Рори Торн унищожи мултивселената

К. Ийсън

Артлайн Студиос
София, 2023

КАК РИРИ
ТОРН
УНИЩОЖИ
МУТ В СЕАТА
ЛТИ ВСЛНА

К. Ийсън

K. EASON
HOW RORY THORNE DESTROYED THE MULTIVERSE
Copyright © 2019 by K. Eason.

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КАК РОРИ ТОРН УНИЩОЖИ МУЛТИВСЕЛЕНАТА
К. ИЙСЪН

2023 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: К. Ийсън

Превод: © 2023 Цветана Генчева

Редактор: Вихра Манова

Коректор: Кристина Димитрова

Адаптация на корица: Росита Стойнева

Предпечат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1700

ж.к. „Студентски град“,

ул. „Акад. Борис Стефанов“ № 35

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-333-4

На Колийн, която винаги вярваше

Благодарности

Писането е самотно начинание, добре заредено с кафе. За да бъде представена една книга пред публика, са нужни усилията на цял екип, а моят екип в DAW е най-добрият. (Дори по-добър от кафето.) Кейти, Джош, Британи, Алексис, Джесика и всички онези, чиито имена не знам, но които помагаха: благодаря ви! Допълнителни и безкрайни благодарности към агентката ми Луса, която винаги знае от какво се нуждае историята; към Тан, която винаги я прочита първа; и към Лорън, която винаги е готова да направи кафе и да съгответи вечеря, както и да плюе заедно с мен злините на патриархата. Благодаря на всички ви. Без вас Рори нямаше да успее да унищожи мултивселената.

ПЪРВА ЧАСТ

Имало едно време

Нарекоха детето Рори, защото първородното от всяко поколение винаги се казва Рори и е така още откакто първият с това име си проправи път през прокълнатите трънаци на родната земя и спаси кралство Торн* – и по една случайност принцесата – от последствията от лошите обноски.

Само че голямата изненада беше, че последното дете Рори се оказа момиче, а не момче. Механичните медискенери бяха категорични. Онзи мъничък проблясък на екрана беше доказателство за мъжествеността на Рори. И все пак, когато тя се появи след цели десет часа на непосилни кървави напъни, по бебето от плът и кръв нямаше и помен от мъничкия проблясък.

– Дъщеря! – отбеляза акушерката. Тя бе присъствала на толкова много раждания през годините, че никак не се изненада от грешките на някаква си медицинска машинария.

Новият баща – чието име не беше Рори, тъй като той бе вторият син и по-големият късметлия от двамата братя – се овладя, едва се спря да не запита дали въпросният проблясък не се е развалил в процеса и дали няма вероятност да се прояви в най-скоро време. След това срещна погледа на новата майка и се отказа. Кралицата консорт бе дошла от Креци,

* От англ. thorn със значение „трън“; алюзия към плета от тръни в „Спящата красавица“. – Б. р.

малка, независима съюзническа планета, на която обучението по бойни умения се възприемаше и като най-обикновена необходимост (понеже съседите бяха не просто с лоши обноси, ами и значително по-многобройни), и като въпрос на лична гордост, а кралицата консорт беше много горда жена.

В рода Торн не се бе раждала гъщеря от цели десет поколения – от времето на първата принцеса, която бе имала нужда от своя Рори. Ето защо никой не знаеше как да я нарекат.

– Талия* носи в себе си тежестта на традицията – каза везирът. – В края на краищата това е името на нейната прародителка.

– Прокълната прародителка – заяви кралицата консорт. – Не мисля. Какво му е на името Рори? То също е традиция.

Везирът предпочете да не спори. Той изтъкна пред начумереното Величество, че според популярните тенденции името *Рори* може да се употребява при всички полове.

И така, въпросът беше решен. Почти.

Съществуваше и друг обичай, който произлизаше от същата странна история от родния свят за вълшебни трънаци, проклетия и лошо гостоприемство и вече беше позабравен – жертва на същата липса на момичета в рода Торн. Везирът го (пре)откри съвсем случайно, докато търсеше подходящи имена за момичета сред редките, скъпи, крехки хартиени томчета в семейната

---

* Ранна версия на „Спящата красавица“ е публикувана през 1634 г. от поета Джамбатиста Базиле със заглавие „Слънцето, Луната и Талия“. – Б. р.

библиотека на рода Торн, която бе докарана на висока цена от родния свят, когато кралството стана консорциум и премести столицата си на планетата, наречена на създателите си. Тази колекция от томове беше извор на гордост, знак за древността на династията и според краля бе жизненоважна за почтеността и репутацията на Консорциум Торн. С изключение на везира, в библиотеката не влизаха редовни посетители.

Везирът бе получил поста си отчасти защото, освен доктората си по аритмантика, бе защитил две научни степени – по история и по фолклор на родния свят. Второто му любимо занимание в мултивселената бе да открива причудливи, забравени и загърбени обичаи. Първото бе да обяснява на другите важността на тези древни обичаи. Освен това си каза, че би било нехайство към задълженията му, ако не спомене на краля за кръщенето.

Почти веднага съжали за старанието си.

– Никога не съм чувал за този обичай! – Кралят завъртя безценната книга и я тласна по бюрото със същото внимание, с което се отнасяше към подноса със закуската, след като се бе наял.

Везирът се овладя, не си позволи да се намръщи. Обърна внимателно книгата и я избута с пръст по гърбения плот (вносен, скъп и сега вече леко набразден).

– Няма значение, Ваше Величество. Държа да подчертая, че всичко е свършено ясно. Трябва да поканите феите на кръщенето на момиченце, за да го благословят. Красота, добрина... ум като бръснач – прошенна той.

Кралят издаде долната си устна.

– Момчетата се справят чудесно и без тези глупости.

Везирът дори не мигна.

– Разбира се, Ваше Величество.

– Ние създадохме полета в бездната и *всичко останало*. Без магия. Без благословии. – Кралят посочи дъвиц-мерното излъчване зад бюрото си, което представляше възстановка на точния път на първия проучвателен планетоход след кацането. Той пълзеше към кафеникавия хоризонт сред панорама от ръждивочервени скали и по-тъмен пясък. Кралят бе нагласил излъчването да се повтаря безкрайно. – Виждаш ли това, Везирът? Ние го направихме. Ние, родът Торн. Удивително е. Феноменално. *Красота*.

– Да, Ваше Величество. – Везирът не изтъкна, че планетоходът е бил без хора на борда. Не изтъкна, че на мястото, където планетоходът се бе приземил, сега се намираше пристанищният град на бездната – луксозно пазарно средище за извънземни, където бяха разположени всички посолства. Не изтъкна, че сам кралят никога не бе стъпвал на онази планета.

Излъчването започна отначало. Везирът прочисти гърло.

– Какво? О – възкликна кралят. Той примигна и притисна пръсти към очите си, като създаде гнездо от фини бръчки по кожата. – Какво ще си помислят инвеститорите? Семейство Торн ще изглеждат глупаво. Аз ще изглеждам глупаво. А кралицата консорт сигурно ще ми се измее.

О, помисли си везирът. *Това е почти неизбежно*. Той пак прочисти гърло.

– Наречете го с истинското му име, Ваше Величество. Странен обичай от родния свят. Използвайте кръщенето като възможност да напомните на поданиците си за произхода ни. Използвайте го за прослава на прогреса ни.

Кралят се намръщи.

– Прогресът на *Торн*, Ваше Величество. – Везирът се усмихна. Той упражняваше тази усмивка всеки ден пред огледалото. Извиваше устни, колкото да

открие зъбите. Очите си оставаха празни. – Това ще бъде отличен ход по отношение на връзките с обществеността. Нещо като възстановка. Тържество. Ако Ваше Величество даде разрешение, ще си позволя да подготвя имената на подходящи дами, които да изиграт дванайсетте...

– Добре. – Кралят вече не го слушаше. Отпрати везира с пръсти. – Добре. Все едно.

– ... само че ми се иска Негово Величество да ме посъветва коя да влезе в ролята на тринайсетата.

Кралят запримигва.

– Какво?

Везирът отново си лепна усмивка.

– Тринайсетата фея, Ваше Величество. Тя е прокълнала Талия.

– Тогава защо ни е? Тя носи лош късмет, нали? Не искаме никакъв лош късмет. – Неочаквано кралят се усмихна широко. – Майката на кралицата консорт би била добър избор. Ха. Не. Пропусни тринайсетата фея. Остави тази работа. Направи церемонията *точна* възстановка. Искам да бъде свършена. Само това. – Той замълча. – Феите няма да дойдат. Сигурен си. Те не са, не знам, ксеноси или нещо такова.

Везирът потисна въздишката си.

– Не, Ваше Величество. Не са ксеноси. Няма да дойдат.

Кралят погледна двуизмерното излъчване, сякаш имаше вероятност въпросните създания да са се скрили зад скалите в ръждив цвят.

– Добре, ами ако все пак дойдат?

Поканите за феите бяха написани върху пергамент, на ръка, с истинско мастило и с истинска писалка,

с характерна за определен период калиграфия, която единствено везирът беше способен не само да възпроизведе, но и да прочете. Той можеше да напише най-хубавата рецепта за плодов сладкиш на готвачката, да състави списък с любимите спортни отбори на краля или да изброи всички побойници, които бе търпял през детството си. Но тъй като беше и аритмансър, и историк, везирът бе доста голям маниак, вторачен в детайлите, затова изобщо не беше изненада, че той написа поканите, като вложи цялото си умение, за да пресъздаде историческите предписания. Налагаше се да се консултира с дворцовия астроном, за да изчисли календара за самотна луна и по-дългото соларно завъртане, и макар да се консултира с тукашните биолози за местни еквиваленти, накрая реши да използва фауната на родния свят.

*Кралската династия Торн
моли за честта да присъствате
на
кръщенето
на
приицеса Рори Торн
на
първия ден от седмата луна
в
годината на вълка*

Тъй като нямаше надеждна система за доставки – врабчетата не бяха много, а и не бяха подходящи за месър-вещерство, – везирът предпочете да остави поканите, прилежно навити на рула и пристегнати с копринени панделки, в усамотен ъгъл на кралската градина. Намести ги сред клоните на единственото дърво от родния свят, което растеше под лъчите на

чуждото слънце. Въпросното дърво не беше голямо и на везира му беше жал да го товари с тежестта на традицията.

Той даде на градинаря изрична заповед да не пипа поканите.

Когато три дни по-късно градинарят съобщи, че поканите липсват, везирът предположи, че местната фауна (вероятно дървесни пльхове) е харесала вкуса на пергаментта. Това беше позорен край за вложените усилия, но пък той беше свикнал с подобни неща.

Останалите гости получиха стандартни електронни покани, изпратени от една безлична машина до другя, прегледани по веригата от множество слуги. В естетическо отношение не бяха толкова задоволителни, но пък на метода можеше да се разчита. Везирът се успокояваше с планирането на самата церемония: да поръча костюми и да избере кои жени са най-подходящи, за да изпълнят ролите на дванайсетте феи във възстановката, като *най-подходящи* означаваше политически безобидни, благоразумни, привлекателни и/или търсени, и то точно в този ред. Тази задача беше много по-трудоемка от поканите на феите. А накрая се оказа, че усилията са пропилены.

Но не и пергаментът, мастилото и панделките.

На първия ден от седмата луна – когато, технически погледнато, бе третото преминаване на втория от два луноцида в годината на животно, познато единствено от видеоматериали от родния свят, които само везирът и кралицата консорт си бяха направили труда да изгледат – неофициалната принцеса Рори Торн се превърна в официалната принцеса Рори Торн.

Тържеството беше забележително. По молба на краля всички гости бяха облечени в исторически автентични костюми. По-точно казано, бяха се опитали. Имаше вносни коприни и кадифета, смесени с марсиански брокат и кожени (от различни животни, както местни, така и дргуи) ботуши. Като цяло одеждите бяха подходящи и макар везирът да заподозря, че някои от гостите бяха избрали за свое вдъхновение не чак толкова достоверни в академично отношение източници, той реши, че няма да се оплаква.

Дори ксеносите се бяха вписали. Чуждестранните посетители, някои от които с твърде много (или недостатъчно) крайници, за да успеят да си сложат корсети, чорапи и ботуши, бяха пристигнали напълно подходящо предрешени като неодушевени предмети. К'бал дойде като петраменен свещник, висок два метра, със синя черупка, на която личеше къде е използвана козметика. На всяка глава имаше малка шапка с формата на пламък, направена от фина метална мрежа, която потръпваше с всяко издишване от черепоотводите. Имаше и чайник: адаптиран костюм за президента мирри, чиито гъщерни пълки бяха превърнати в малки чашки.

Когато настъпи определеният за церемонията час, везирът грънна със сребърен гонг. Беше свършено, много точно копие. Оригиналът попаднал в ръцете на грабителите по време на началната нестабилност, последвала инцидента на първия Рори, когато кралството в родния свят се оказало без кралско семейство и било завладяно от избуяли трънци. Гостите послушно се изтеглиха по краищата на голямата зала. Кралицата консорт влезе с принцесата на ръце. Тя също беше в костюм: сложно творение от коприна и кадифе с твърде много връзки по тялото. Не изглеждаше щастлива в него. Личната ѝ слугиня с вечно стиснати

устни, която беше в много по-семпло облекло, пристъпваше зад кралицата консорт и пронизваше гостите с подозрителни погледи. Намръщи се дори към нежните малки чашки на мирри.

Кралят вече бе заел мястото си на подиума до кралската люлка – която беше *оригинална*, – и изглеждаше великолепно с всичките си кожи и репродукцията на броня. Той грейна към кралицата консорт. След това и към принцесата. Ведрото му настроение бе насочено към цялата мултивселена. След първоначалния си скептицизъм кралят се бе впуснал в подготовката на кръщенето със стряскащ ентузиазъм. Везирът предполагаше, че вината е на бронята. Тя беше тежка, метална, нелепа и много мъжествена.

Везирът пристъпи по-близо до краля, в случай че Негово Величество имаше нужда да му се припомни как върви сценарият. Нямаше нужда да се тревожи. Гласът на краля прозърмя, когато поздрави гостите си, представи кралицата консорт и проследи внимателно как тя полага принцесата в люлката ѝ. Традицията повеляваше гостите един по един (както бе подходящо за вида им) да идват до подиума и да предлагат благословия и дарове за Рори. Първи обаче бяха феите.

– Приветствам първо пазителите на кралството, на чиято добра воля разчитаме за късмета си. – Кралят си пое дълбоко въздух. Везирът забеляза как някакво движение се отразява в нагръдника му – петно с розов оттенък откъм далечната врата. Обърна се натам, тъй като очакваше да види съпругата на главнокомандващия, натъпкана в одеждите на първата фея.

И така везирът, човек, отгаден на аритмантиката и науката, притежател на две степени в областта на скритото и пропуснатото, бе първото човешко същество, което видя фея от петстотин години насам.

Тя бе по-висока, отколкото си бе представял (защото човек не посвещава значителна част от живота си на изучаване на непонятни фолклорни вярвания, без да се запита как изглежда една фея). Стърчеше с поне половин метър над най-високия човек в залата, което я поставяше на едно ниво с най-високите черепни израсъци на к'бал. Роклята ѝ беше дъгоцветна, много близо до *червено* и точно толкова различна от *червено*, колкото звездите се различаваха от блатния газ. Кожата ѝ розовееше, все едно загатваше нюанса на роклята. Ситни люспички искряха по скулите, челото, гордата арка на носа ѝ. Косата беше в посребрено алено, бяла на слепоочията, прибрана на стегнат кок ниско на врата. Очите отиваха на косата, цепнати от една-единствена сребърна зеница. Не пристъпваше, по-скоро се носеше над плочите на пода. Не се чуваше нито шумолене на стъпки, нито друг звук.

Феята се качи на подиума. Зае мястото си от другия край на люлката. Кимна окуражително на краля.

Той гледаше ококорено везира. *Нали каза, че не били истински*, изговори само с устни, а звукът заседна в гърлото му. Чу се само едно задъхано: „Въх“.

Кралицата консорт плъзна настрани крака си, обут в пантофка, и силно ритна ботуша от бронята на краля. Везирът чу тежкия удар и потръпна от съчувствие към кралицата консорт. Тя обаче не трепна. Не мигна, когато съпругът ѝ я погледна.

Кралят прочисти гърло.

– Добре дошла – рече отново той на първата фея. След това прикова с поглед везира. Накрая – внимателно, механично – кралят приветства и останалите феи. Една по една.

Когато стигна до четвъртата (аквамаринова, хърбаба и много висока), везирът беше сигурен, че те са ксеноси. Когато стигна до деветата (кобалтова, чи-

што одежди бяха набрани по начин, който издаваше, че има твърде много крайници, за да е човек), той отново бе завладян от несигурност. Когато гоиде рег на дванайсетата (най-малката, бледа и кръгла като втората луна), вече му беше все едно. Бяха красиви. Бяха *магически* създания.

Приближиха се до люлката една по една. Една по една поднесоха даровете си на принцесата, която по някое време се събуди и погледна посетителките с огромни тъмни очи.

– ... ти давам гара да свириш на арфа така, че да омайваш присъстващите, да завладяваш сърцата и умовете на хората. – Зелената фея се наведе над бибето. Докосна челото му с малък зелен пръст.

Рори изгука.

Остана само една. Везирът усети, че е притаил дъх. Изпусна го бавно. Коремът го болеше. Толкова много тревоги, и то за нищо, както се случваше с повечето от усилията му.

И в този момент откъм вратата се разнесе глас:

– Аха, *ясно*. Започнали сте без мен.

Тринайсетата фея беше пристигнала.

Прекуси базиликата на безшумни ботуши с шпори над токовете и сребърни връзки подобни на жици, които бяха направени от лъскава материя и нямаха нищо общо с традицията. Тя беше с гъста розова коса, щръкнала в гребен по средата на скалпа. Отстрани главата ѝ бе обръсната, набраздена от сложни, стряскащи татуировки, които сякаш се местеха, когато някой се опиташе да се вгледа. Носеше черно яке – твърде голямо, оставено разкопчано, за да се вее така, че катарамите подрънкваха и звънтяха – и твърде къса пола над твърде дълги крака в чорапогащник, който приличаше на рибарска мрежа. Дрехата под якето беше в същия нюанс като косата

и сякаш бе нарязана с бръснарски ножчета. Кожата ѝ беше металическа, променяше се от калаено към бронзово, флиртуваше със светлината. Вместо с люспички бе обсипана с халки и капси, полирани до блясък.

Гостите не казаха нищо. Не помръднаха, сякаш се страхуваха, че тя може да ги забележи. Останалите феи се скупчиха около лؤلката и образуваха стена от лъскави грехи – също като бойни пеперуди. Първата вдигна алени ръце и размърда пръсти, *върви си, махни се*.

Тринайсетата фея не ѝ обърна никакво внимание. Тя се качи по стълбите на подиума. Спря и погледна останалите. Те се отдръпнаха настрани. След това тринайсетата фея насочи вниманието си към краля и кралицата консорт. Огледа ги целите.

– Да не би да е обичай да се започват важни церемонии, преди важните гости да са пристигнали?

Кралят и кралицата консорт се спогледаха. Кралят трепна. Той прокара поглед по камъните и заговори така, сякаш устата му бе пълна с кадифе:

– Не. Но ти не беше поканена. Така че ще съм ти благодарен, ако си тръгнеш, и то незабавно.

Тринайсетата фея вдигна вежди. Двете халки наг лявото ѝ око блестяха като малки слънца.

– Моля? Бях поканена, и още как.

– Ваше Величество – разнесе се гласът на везира. – Това е мое дело. Стори ми се... неблагоразумно да я изключа този път.

Кралят го зяпна. Отвори уста и застина така. Размърда език, розов и гневен.

– Тогава, милейди, си добре дошла – каза кралицата консорт. Тя вдигна поли в подобие на реверанс, доколкото това бе възможно. Същевременно се подготвяше да скочи върху феята, ако тя се опиташе да направи нещо нередно на принцесата.

Тринайсетата фея се усмихна. Малката сребърна халка в ъгъла на устата ѝ проблесна. Везирът забеляза, че феята показва твърде много зъби. Също така забеляза, че са необичайно заострени. Направо остри.

– Благодаря *на теб*, кралице консорт. – Тя стрелна с кос поглед краля. – Ти отново щеше да ме изолираш.

– Та аз дори не мислех, че си...

– Истинска ли?

– Точно. Да. Последния път, когато си дошла на кръщение, си се опитала да убиеш бебето.

– Не е вярно.

– Ти определено не...

– Какво? Не нося гар ли? Да не би да си въобразяваш, че *това* правят тези? Доброта, красотата и чисто сърце. Малко ум, за да се различава това нещастниче от кукла. И умението *да свири на арфа*. Толкова е полезно за рожба на кралска династия в тази епоха на галактическа империя. Ти свириш ли на арфа, Твое Величество?

– Ами... не.

– Защо тогава това умение да е от полза за гъщеря ти?

Кралят, изглежда, се усети кой е и че хората не си позволяват да го прекъсват, когато... ами когато и да било. Изпъна гръб, стегна рамене. За момент тринайсетата фея видя призрака на мъжа, който можеше да бъде, и усмивката ѝ угасна.

Кралят погрешно прие това за насърчение.

– Искам да кажа – заяви той и тонът му бе в състояние да пререже камък, – че прародителката ми е щяла да умре на шестнайсетия си рожден ден, ако ти беше постигнала своето. Ти си я проклела, *милейди*. Според мен свиренето на арфа е за предпочитане.

Тринайсетата фея мълча много дълго. Мълчанието се възцари във всяка пролука, навлезе в отворени очи

и ноздри, в усти и приспособления за дишане, напълни гърла, гробове и въздушни торби, черепоотводи.

– Да – заговори най-сетне тя. – Сигурно. Твоята стойност не се крепи на способността ти да радваш другите.

Тя се обърна с рамо към краля и погледна останалите феи. Розовият гребен на скална ѝ трепереше. Върховете ловяха светлината и блестяха като стъкло.

– А *вие*. Очаквах повече от вас. Минало е половин хилядолетие, те изпъзвяват от гравитационните си кладенци и идват чак тук, а вие знаете единствено да повтаряте стари думи.

Първата фея разпери ръце.

– *Тук* или *там*, *тогава* или *сега*, те са си същите.

– Онова, което ценят в една дъщеря, не се е променило – каза четвъртата фея, бледожълта, чийто гар беше хубава кожа. – Нито пък – добави тихо тя – законите за наследяването.

– Разбираме – добави третата фея – какво се опитваше да направши онзи път.

– Просто не харесахме много методите ти – уточни осмата.

– И не сме безпощадни. – Кобалтовата фея се отдръпна на крачка встрани, подобно на сянка, която проследява движението на невидимо слънце. – Ще забележиш, сестрице, че през изминалите двеста години това е първото момиче, родено в тази династия.

Отне известно време всички да осмислят важността на това изявление. К'бал доближиха глави, зацъкаха и заскърцаха помежду си, докато пламъците на шапките им се люшкаха и припукваха. Дъщерните пъпки на мирри се завъртяха в ексцентрични, произволни орбити, докато президентът се търкулна върху корема на костюма си и се заклати в тази поза. Някои от хората

покриха уста или доближиха глави, за да зашепнат *как е възможно*. Повече от едно *невъзможно* отскочи от плочки и гоблени, преди да се изпари в небитието.

Кралят остана с отворена уста. Кралицата консорт го изрита, този път без да се прикрива, а той затвори шумно челюст и зъбите му изтракаха.

Везирът се чу да казва:

– Значи... значи *вие* сте причината в династията Торн да се раждат само момчета?

Пелерината на кобалтовата фея се размести, сякаш тя сви рамене или се разтресе от беззвучен смях, или може пък това да беше началото на проклятие за свършека на света.

– Мислеше, че е просто съвпадение на цифри? Двеста години и нито една гъщеря? Това може да е единствено магия.

Кралят отстъпи встрани от скритите под роклята крака на кралицата консорт. Кокалчетата му бяха побелели, докато стискаше ефеса на церемониалния меч.

– Тогава защо се промени сега? Защо се промени за мен?

Първата фея погледна кралицата консорт.

– Желанието на майката съхранява своя магия.

Кралицата консорт пребледня. Кралят се обърна и я зяпна, но кралицата консорт не го поглеждаше. Тя не откъсваше очи от тринайсетата фея.

– Моля те. Не я убивай. Не я проклинай. *Помогни ѝ*.

– Не мога да бъда мила. Не е в природата ми. – Очите на тринайсетата фея бяха тъжни над кривата ѝ усмивка. Тя се приведе над лؤلката.

Кралицата консорт стрелна ръка към церемониалния меч на краля. Той стисна китката ѝ с две ръце.

– Чакай. Спри! – изкрещя, което можеше да се отнася както за феята, така и за кралицата консорт, но се оказа напълно неефикасно и в двата случая.

Ето защо никой не чу пожеланието на тринайсетата фея освен другите дванайсет и самата Рори.

Тринайсетата фея каза следното:

– Проклинам те, Рори Торн: да не намериш ком-форт в илюзии или баналности, да познаваш истината, когато я чуеш, без значение колко добре е прикритата заг ласкателства, обичаи и лицемерие.

След това тя се изправи. Погледна дванайсетата фея с твърд поглед, изпълнен с надежда.

– Твой ред е, сестрице.

Най-малката фея кимна. Тя прибра полите си, прескочи нечий крак и се стрелна към люлката. Хвана се отстрани и се повдигна на пръсти. Наведе се и лепна мъничка целувка на челото на бебето.

– Така. Моята сестра съсипа всичките ти шансове да се радваш на лесно щастие, освен ако не претърпиш тежък удар по главата в детството. Какво ще кажеш? – Феята замълча.

Рори примигна. След това лицето ѝ се сгърчи като умираща звезда. Устата ѝ се разтегли в хоризонт на събитията от предвербална ярост.

– Добре – продължи феята. – Няма да стане. – Тя размърда пръсти и водопад от искри се посипа върху люлката. Искрите се превърнаха в малки пеперудки (от родния свят, не местни) и запърхаха около главата на бебето.

Рори се спря по средата на писъка.

Най-малката фея се усмихна.

– Добре тогава. Ето какъв ще бъде *моят* дар, малка принцесо: ти винаги ще виждаш пътя си през трудностите и винаги ще намираш кураж да го следваш.

Ето как Рори Торн се превърна в жената, която унищожи мултивселената.